

MÁSODIK KOMMENTÁR

A KÍNAI KOMMUNISTA PÁRT KEZDETI IDŐSZAKAIRÓL

Előszó

A Xu Shen (Keleti Han Dinasztia) által i. sz. 147-ben írt „Egyszerű karakterek magyarázata és összetett karakterek elemzése” című könyv alapján (Shuowen Jiezi) a hagyományos kínai „Dang” karakter jelentése „párt” vagy „banda”. Ennek két alapvető része van, melyek megfelelnek az „előmozdít vagy támogat” illetve „sötét vagy fekete” meghatározásnak. A két alapvető rész egymás mellé helyezésével a karakter „a sötétség előmozdítása, támogatása” jelentést kapja. A „párt” vagy „párttag” (illetőleg „banda” vagy „bandatag”) becsmérlő jelentést hordoz. Konfucius szerint „Egy nemesember büszke, de nem agresszív, társas, de nem fanatikus lény.” Az Analects (Lunyu) magyarázó lábjegyzetei szerint „Az emberek, akik segítik egymást gaztetteik eltitkolásában, bandát (pártot) alkotnak”. A kínai történelemben a politikai érdekszövetkezeteket gyakran Peng Dang-nak (összeesküvőknek) nevezték. Ez a kifejezés a „gazemberek bandájának” szinonimája a Kínai kultúrában, jelentése az önző érdekekből történő bandába tömörüléshez társítható.

Miért bukkant fel, hogyan nyert teret és hogyan vette át a hatalmat a Kommunista Párt a kortárs Kínában? A Kínai Kommunista Párt (KKP) folyamatosan adagolta a kínai emberek elméjébe, hogy a történelem és az emberek egyaránt a KKP-t választották, és hogy „a KKP nélkül nem létezne egy új Kína.”

Vajon a kínai nép a Kommunista Pártot választotta-e? Vagy pedig a Kommunista Párt, bandaként felemelkedve erőszakkal elfogadtatta magát? A választ a történelemben kell keresnünk.

A késői Qing-dinasztiától (1644-1911) kezdve egészen a Köztársaság korai szakaszáig (1911-1949) Kína iszonyú külső megrázkódtatásoktól és széles körben végrehajtott merényletektől szenvedett a belső átszervezés idején. A kínai társadalom fájdalmasan zavaros időszakot élt át. Sok értelmiségi ill. magasztos példaképekkel rendelkező ember meg akarta menteni az országot és annak népét. Akárhogyan is, a nemzeti válság és káosz kellős közepén nyugtalanságérzetük egyre nőtt, mely először kiábrándultsághoz, majd teljes kétségbeeséshez vezetett. Ahogyan az ember bármely rendelkezésre álló orvoshoz folyamodik betegsége idején, úgy keresték ők is lehetőségeiket Kína határain kívül. Amikor a brit és francia stílus megbukott, az orosz módszerhez nyúltak. Nem tétováztak felírni a legszélsőségesebb ellenszert a betegségre, abban a reményben, hogy Kína hamarosan erőssé válik.

Az 1919. május 4-i megmozdulás ennek a kétségbeesésnek mélyreható visszatükröződése volt. Az emberek egy része az anarchiát támogatta; mások azt javasolták, hogy döntsék meg Konfúcius tanait, megint mások pedig az idegen kultúra behozatala mellett tették le voksukat. Röviden, visszautasították a hagyományos kínai kultúrát és szembehelyezkedtek Konfúciusz arany középúton haladó tanaival. A dolgok minél rövidebbre fogása érdekében a hagyományok teljes felszámolása mellett döntöttek. Egyrészt a közöttük lévő szélsőséges tagok nem találtak utat az ország szolgálatára, másrészt szilárdan hittek saját eszméikben és akaratukban. Úgy érezték, a világ kilátástalan, és azt hitték, hogy ők az egyedüliek, akik megtalálták a helyes utat Kína jövőbeni fejlődéséhez. Éheztek a forradalomra és az erőszakra.

A különböző tapasztalatok különböző elméletekhez, elvekhez és utakhoz vezettek

a különféle csoportok között. Végül is az emberek egy csoportja találkozott a Szovjetunió kommunista pártjának képviselőivel. Az „erőszakos forradalom a politikai hatalom megszerzéséért” eszméje, mely a marxista-leninista elvekből kelt életre, türelmetlen érzületeikre apellált, és alávetette magát az ország és a nép megmentésére irányuló vágyuknak. Azonnal szövetséget kötöttek egymással. Bevezették Kínába a teljesen idegen koncepciót, a kommunizmust. A KKP első kongresszusán tizenhárman voltak jelen. Később néhányan közülük meghaltak, mások elmenekültek, és voltak akik – elárulva a KKP-t, vagy megalkuvóvá válva – a megszálló japánokkal működtek együtt, és végül voltak olyanok is, akik kiléptek a KKP-ból és beálltak a Kuomintang (Nacionalista Párt, továbbiakban KMT) soraiba. 1949-től, amikor a KKP hatalomra került Kínában, csak Mao Zedong (másképpen ejtve: Mao Ce Tung) és Dong Biwu maradtak az eredeti tizenhárom tagból. Nem egészen világos, vajon a KKP megalapítói tudatában voltak-e abban az időben annak, hogy ez az „istenség”, amit a Szovjetunióból hoztak be, valójában egy gonosz kísértet/szellem, és hogy az „orvosság”, mely után kutattak a nemzet megszilárdítása érdekében, az tulajdonképpen egy halálos mérég.

A „Minden Oroszok Kommunista Pártja (Bolsevik – későbbiekben a Szovjetunió Kommunista Pártjaként ismert) éppen csak hogy megnyerte a forradalmát, máris a Kínát érintő becsvágyának megszállottja lett. 1920-ban a Szovjetunió megalapította a Távol-keleti Kormányhivatalt, mely a Harmadik Kommunista Internacionálé, más néven Komintern ága volt. Felelős volt a Kommunista Párt Kínában és egyéb országokban történő létrehozásáért. A hivatal élén Sumiltsky állt, Grigori Voitinsky volt a helyettes igazgató. Chen Duxiu-val [1] és másokkal együtt megtették az előkészületeket a KKP megalapításához. A Komintern Kína-ágazatának létrehozásáról szóló javaslat, melyet ez utóbbiak 1921 júniusában a Távol-keleti Kormányhivatal elé terjesztettek, azt mutatta, hogy a KKP egy, a Comintern által vezetett ágazat volt. 1921. július 23-án a Távol-keleti Kormányhivatal két tagja, Nikolsky és Maring segítségével a KKP hivatalosan is megalakult.

Tehát a kommunista mozgalom Kínában kísérletként bevezetésre került, és a KKP mindenek fölé helyezte magát, minden útjában lévő meghódítva, vég nélküli katasztrófával sújtva ezáltal Kínát.

1. A KKP a folyamatosan felgyülemelő erkölcstelenség által gyarapodott

Nem könnyű dolog meghonosítani az 5000 éves civilizációs történelemmel rendelkező Kínában egy olyan idegen és gonosz kísértetet, mint amilyen a Kommunista Párt volt, mivel ez teljesen összeegyeztethetetlen a kínai hagyományokkal. A KKP becsapta a hazát szolgálni kívánó köznépet és a hazafias érzületű értelmiségieket a „kommunista utópia” ígéretével. Eltorzították továbbá a kommunizmus valódi elméletét, melyet már Lenin amúgy is alaposan elferdített, annak érdekében, hogy elméleti alapot biztosítsanak minden hagyományos erkölcs és elv megsemmisítéséhez. Azonkívül, a KKP kommunizmussal kapcsolatos torz elméletét arra is felhasználták, hogy mindent, ami a KKP szabályai szerint előnytelen, az megsemmisíthető legyen, ill. mindazok az osztályok és egyének, akik fenyegetést jelenthetnek a vezetésre, eltávolíthatók legyenek. A KKP magáévá tette az Ipari Forradalom meggyőződés-leromboló elvét és a kommunizmus teljes istentagadását. A KKP örökölte a kommunizmus visszautasító hozzáállását a magántulajdont illetően, és átvette Lenin elméletét az erőszakos forradalomról. Ugyanakkor a KKP örökölte és tovább erősítette a kínai monarchia legrosszabb elemeit.

A KKP története a gonoszságok – legyen az hazai vagy idegen – fokozatos felhalmozásának folyamata. A KKP tökéletesítette kilenc öröklött jellemvonását, „kínai

jellegetességekkel” ruháztán fel azokat: rosszaság, megtévesztés, lázítás, a társadalom söpredékének szabadjára engedése, besügórendszer, rablás, harc, eltávolítás és ellenőrzés. Válaszként a folyamatos válságra, a KKP állandósította és megerősítette az eszközöket, illetve mind nagyobb arányban alkalmazta az említett jellemvonásokat.

1.1 Az első örökölt jellemvonás: a Rossz – a marxista-leninista Rossz átvétele

A marxizmus kezdetben azzal a kijelentéssel vonzotta a kínai kommunistákat, miszerint: „alkalmazd erőszakos forradalmat a régi állami gépezet megsemmisítésére és a munkásosztály diktatúrájának megvalósítására”. Ez a gyökere a marxizmus-leninizmusból eredő Rossznak.

A marxista materializmus a gyártó erők, gyártási kapcsolatok, az érték-többlet szűkre szabott gazdasági fogalmaira épül. A kapitalizmus korai, még fejletlen szakaszaiban Marx rövidlátó jóslatai szerint a kapitalizmus véget ér és a proletariátus nyerni fog, melyet aztán a történelem és a valóság megcáfolt. A marxista-leninista erőszakos forradalom és a proletariátus parancsuralma támogatta az erőhatalmi politikát és a proletariátus hatalmát. A Kommunista Kiáltvány beszámolt a Kommunista Párt történelmi és filozófiai alapjairól az osztályellentétet és harcot illetően. A proletariátus kitört a hagyományos erkölcsökből és társadalmi kapcsolatokból a hatalom megkaparintása érdekében. A kommunizmus tanait már első megjelenésükkor szembehelyezték minden hagyománnyal.

Az emberi természet világszerte visszautasítja az erőszakot. Az erőszak könyörtelenné és zsarnokivá teszi az embereket. Ennélfogva az emberiség eredendően mindenhol és mindenkor elutasította a Kommunista Párt erőszakelméletét, egy olyan elvet, mely semmilyen más gondolati-, filozófiai- vagy hagyományrendszerben azt megelőzően nem létezett. A kommunista terror-rendszer szinte a semmiből esett a földre.

A KKP ideológiája a Rosszról azon az előfeltételen alapszik, hogy az emberi lények legyőzhetik a természetet és átalakíthatják a világot. A Kommunista Párt nagyon sok embert vonzott „az emberek egyenjogúvá tétele” és „a világ egysége” eszményekkel. A KKP sokakat félrevezetett, főleg olyanokat, akiket érdekelték az emberi körülmények, és azon munkálkodtak, hogy letegyék saját kézjegyeiket a társadalomban. Ezek az emberek elfeledték, hogy van valahol fenn egy mennyország. Fellelkesülve azon a szép, de félrevezető elképzelésen, hogy „építsünk mennyországot a Földön”, semmibe vették a hagyományokat, lenézték mások életét, amivel viszont saját magukat alacsonyították le. Mindezzel megkísérelték a KKP számára értékes szolgálataikat biztosítani és dicséreteket bezsebelni.

A Kommunista Párt egy „Kommunista Paradicsom” fantáziáját valóságként mutatta be, fellelkesítvén az embereket, hogy harcoljanak érte. Az ésszerűség előrevetíti az új alkotásokat, ez egy jobb világ, ami születik. Egy ilyen képtelen ötletet alkalmazva a KKP megbontotta az emberiség és a mennyország közötti kapcsolatokat, és elvágta a kínai emberek szoros kapcsolatát elődeikkel és nemzeti hagyományaikkal. Felszólította az embereket arra, hogy életüket adják a kommunizmusért, a KKP fejlesztette azon képességeit, hogy másoknak ártson.

1.2 Második örökölt jellemvonás: a csalás – a Rossz jónak tetteti magát

A Rossznak hazudnia kell. A KKP a „legelőrehaladottabb osztály”, az „önzetlen, önfeláldozó osztály”, a „vezető osztály”, a munkásforradalom úttörői” titulusokat

aggatta magára, hogy előnyt kovácsoljon a munkásosztályból. Amikor a Kommunista Pártnak szüksége volt a parasztságra, földet ígért a földművelőnek. Mao dicsérte a parasztokat, mondván: „A szegény parasztok nélkül nem lenne forradalom; megtagadni szerepüket annyit jelent, mint megtagadni a forradalmat.” [2] Amikor a Kommunista Párt a tőkés osztálytól remélt segítséget, „a munkásforradalom szimpatizánsainak” nevezte őket, „demokratikus köztársasági rendszert” ígérve számukra. Amikor pedig a KMT majdnem megsemmisítette a Kommunista Pártot, hangosan szajkózták: „Kínai nem harcol kinaival”, és azt ígérte, hogy meghódol a KMT vezetésének. Mihelyt a Japán elleni háború (1937-1945) véget ért, a KKP teljes erejével a KMT ellen fordult, megdöntve annak kormányát. Hasonlóképpen, a KKP kizárta a tőkés osztályt, mielőtt ellenőrzése alá vonta Kínát, végül pedig a parasztokat és munkásokat egy teljességgel nincstelen proletariátussá változtatta.

Az egyesített arcvonal elképzelése volt az egyik tipikus példája a KKP hazugságainak. A KMT ellen viselt polgárháború megnyerése érdekében a KKP elfordult szokásos taktikáitól a földbirtokosok és gazdag parasztok családtagjainak megölésénél, és egy, az osztályellenségeivel – földbirtokosokkal és gazdag parasztokkal - végrehajtott „ideiglenes egyesítési politikához” folyamodott. 1947. július 20.-án Mao Zedong kihirdette, hogy „Néhány haladásellenes elem kivételével egy rugalmasabb hozzáállásra térünk át a földbirtokosi osztály tekintetében... annak érdekében, hogy csökkentjük az ellenséges érzületű tömegeket.” A KKP hatalomra jutása után, ennek ellenére, a földbirtokosok és gazdag parasztok nem úszták meg a fajirtást.

A Kommunista Párt esetében egészen természetes eljárás egy dologról beszélni, és mást csinálni. Amikor a KKP-nek szüksége volt a demokratikus pártokra, arra ösztönözte azokat, „hogy küzdjenek a hosszú távú együttélésért, gyakorolják a kölcsönös felülvizsgálatot, legyenek őszinték egymáshoz és osszák meg a dicséretet és kegyvesztést, szégyent is.” Mindenki, aki nem értett egyet a Párt felfogásával, kijelentéseivel, cselekedeteivel, illetve szervezeteivel, vagy pedig megtagadta, hogy megfeleljen azoknak, eltávolították. Marx, Lenin és a KKP vezetői mindnyájan kijelentették, hogy a Kommunista Párt politikai ereje nem kerül megosztásra egyetlen más egyénnel vagy csoporttal sem. A kezdet kezdetétől a kommunizmus magában hordozta a parancsuralom génjét. A KKP zsarnoki és egyedülálló. Soha nem létezett együtt őszinte módon más politikai párttal vagy csoporttal, a hatalom átvételének kísérlete idején és a hatalom megszerzése után sem. Még az úgynevezett „rugalmas” időszakban is a KKP másokkal való együttműködése leginkább egy jól koreografált előadás volt.

A történelem arra figyelmeztet, hogy soha ne higgyünk a KKP ígéreteiben, és ne bizzunk abban sem, hogy kötelezettségeit teljesíti. A Kommunista Pártban hinni, bármely vonatkozásban, az ember életébe kerülhet.

1.3 Harmadik örökölt jellemvonás – lázítás – a gyűlölet szakszerű szítása, ösztönzés a tömegek közötti harcra

A félrevezetés a gyűlölet szítására szolgál. A harc a gyűlöleten alapszik. Ahol nincs gyűlölet, ott azt kelteni lehet.

A mélyen gyökerező patriarchális klánrendszer a kínai vidéki életben alapvető gátat szabott a Kommunista Párt politikai erejének. A falusi társadalom eleve harmonikus volt, a földbirtokosok és bérlők közötti viszony összetűzésektől mentes volt. A földbirtokosok felajánlották a parasztoknak az élethez szükséges eszközöket, viszonzásul a parasztok eltartották a földbirtokosokat.

Ez a kölcsönösen függő kapcsolat a KKP miatt kibékíthetetlen osztályellentétekhez és osztály-kizsákmányoláshoz vezetett. A harmónia ellenségességgé, gyűlöletté és harccá alakult. Az ésszerűt ésszerűtlenné, a rendet

káoszba tették, és a köztársaságpárti érzületeket zsarnokiak váltották fel. A Kommunista Párt bátorította az eltulajdonítást, a pénzért való gyilkosságot, a földbirtokosok, gazdag parasztek, családjaik és nemzetségeik lemészárlását. Számos parasztek viszont nem volt hajlandó mások javait eltulajdonítani. Néhányan éjszaka visszavitték a földbirtokosoktól nappal ellopott dolgokat, ezért a KKP vidéki munkacsoportjai „csékély osztályöntudattal” vádolták őket.

Az osztálygyűlölet szítása érdekében a KKP a kínai színházat propagandaeszközzé minősítette le. Egy jól ismert, osztályelnyomásról szóló történet, a „Fehérhajú lány” [3] eredetileg egy halhatatlan nőről szólt, akinek semmi köze nem volt az osztályellentétekhez. A katonai írók tollai nyomán viszont ez egy „modern” drámává, operává, baletté lett, mely az osztályok közötti gyűlölet eszközzé alakult. Amikor a második világháború idején a japánok megtámadták Kínát, a KKP nem harcolt a japán csapatokkal. Ehelyett azzal vádolta a KMT vezetését, hogy az megtagadta országát azért, hogy nem harcolt Japán ellen. A nemzeti káosz legválságosabb pillanataiban arra uszította az embereket, hogy ellenszegüljenek a KMT vezetésének.

A tömegek egymás elleni harcra való uszítása a KKP klasszikus játszmaja volt. A KKP megalkotta a 95:5-höz arányú osztály-kijelölési formulát. A lakosság 95 %-át azok az osztályok teszik ki, melyeket a maguk oldalára állíthatnak, a további 5% pedig az osztályellenség. Az emberek félelemből és védekezésből azon küzdöttek, hogy bekerüljenek a 95%-ba. Ez azt eredményezte, hogy sok esetben az emberek rosszat tettek másokkal, sértést sértésre halmozva. A KKP számos politikai megmozdulása során a lázítás technikáját tökélyre fejlesztette.

1.4 Negyedik örökölt jellemvonás – a társadalom söpredékének szabadjára engedése – a gengszterek és a söpredék alkotta a KKP társadalmi osztályait

A nép söpredékének szabadjára engedése rosszhoz vezet, és ennek a rossznak használnia kell ezt a söpredéket. A kommunista forradalmak gyakran húztak hasznot a gengszterek és alja népség zendüléseiből. A párizsi kommün valójában magában foglalta a söpredék által végrehajtott gyilkosságot, gyűjtogatást és erőszakot is. Még Marx is lenézte a lumpenproletárokat. A *Kommunista kiáltványban* Marx azt mondta: „A veszélyes osztályt, a nép söpredékét, ezt a régi társadalom legalacsonyabb osztályából is kivetett, passzívan rothadó tömeget itt-ott beszippanthatja a mozgalom egy proletárforradalom által; életkörülményeik viszont a reakciós cselszövés megvesztegethető eszközzé tették”. Másrészt, a parasztekot Marx és Engels osztályozhatatlannak vélte bármely társadalmi réteg tekintetében, szétszórtságuk, tudatlanságuk miatt.

A KKP továbbfejlesztette Marx elméletének sötét oldalát. Mao Ce-tung azt mondta: „A söpredék és a gengszterek mindig a társadalom elnyomottai, viszont ők a legbátrabbak, a legalaposabbak és pontosabbak a vidék forradalmában.” [4] A lumpenproletariátus öregbítette a KKP erőszakos természetét, és megvalósította a kommunista párt korai politikai hatalmát a vidéki régiókban. A kínai nyelvben a „forradalom” kifejezés „életek elvétele” jelenti, ami szörnyen és rémisztően hangzik minden jó ember fülének. Ennek ellenére a pártnak sikerült a „forradalom” szót pozitív értelemmel megtölteni. Hasonlóképpen, a „lumpenproletariátus” kifejezés fölötti vitában a Kulturális Forradalom idején a KKP szerint a „lumpenproletariátus” nem jól hangzik, ezért azt egyszerűen csak a „proletariátus”-sal helyettesítették.

A nép söpredékének másik fő jellemvonása az alávalóság volt. Amikor a Párt hivatalnokait zsarnoksággal vádolták, hozzáállásukat szégyen nélkül nyilatkozták, miszerint: „Igazuk van, éppen ez az, amit csinálunk. Az évtizedek során felhalmozódott kínai tapasztalat megköveteli, hogy gyakoroljuk ezt a demokratikus önkényuralmat. A

nép demokratikus autokráciájának nevezzük.” [5]

1.5 Ötödik örökölt jellemvonás – kémkedés: beépülés, viszálykeltés, felbontás és lecserélés

A csaláson, az erőszakra való felbujtáson és a társadalom söpredékének felhasználásán kívül szívesen alkalmazták a kémkedés technikáját és a viszálykodás keltését. A KKP igencsak gyakorlott volt a beépülésben. Évtizedekkel korábban a KKP kiváló titkos ügynökei, az ún. „legfőbb hármas” Qiang Zhuangfei, Li Kenong és Hu Beifeng tulajdonképpen Chen Geng-nek dolgoztak, aki a KKP Központi Bizottság Kémszervezetének Második ágazatának igazgatója volt. Amikor Qian Zhuangfei titkos titkárként és Xu Enzeng, a KMT Központi Bizottság Nyomozóhivatalának igazgatójának megbízott helyetteseként dolgozott, a KMT első és második stratégiai tervezeteinek titkos – a KKP csapatainak a Jiangxi tartományban történő körülkerítésének - információit elküldte Li Kenongnak a KMT Központi Bizottsága Szervezőosztályának belső levelezőrendszerén keresztül. Ő másodkézből elküldte azokat Zhou Enlai-nak [6] (más néven: Chou En-lai). 1930 áprilisában egy speciális, a KMT Központi Nyomozóhivatala által alapított kettős-ügynöki szervezet került megalakításra Kína északi régióiban. Látszatra ez a KMT-hez tartozott, vezetője Qiang Zhuangfei volt, de valójában a KKP, ezen belül pedig Chen Geng ellenőrzése alá tartozott.

Li Kenong ugyanakkor a KMT Katonai Főhadiszállásának kriptográfusa (kódszakértője, szimbológusa) volt. Li volt az egyik, aki megfejtette azt a sürgős üzenetet, mely Gu Shunzang [7], a KKP Biztonsági Hivatalának igazgatója letartóztatásáról és lázadásáról szólt. Qiang Zhuangfei azonnal továbbította a dekódolt üzenetet Zhou Enlai-nak, ezáltal meggátolva a kémhálózat leleplezését.

Yang Dengying a KMT Sanghajban állomásozó Központi Nyomozóhivatalának pro-kommunista speciális képviselője volt. A KKP utasította, hogy tartóztassa le és végeztesse ki azokat a párttagokat, akiket a KKP megbízhatatlannak minősített. Egy, a Henan tartomány-beli rangidős tiszt egyszer megsértett egy párttagot, és saját emberei összeköttetéseket vettek igénybe annak érdekében, hogy néhány évre a KKP börtönébe juttassák.

A Felszabadítási Háború [8] ideje alatt a KKP-nek sikerült egy titkos ügynököt beépítenie, akiben Chiang Kai-shek [9] nagyon bízott. Liu Pei altábornagy, a Védelmi Minisztérium miniszterhelyettese a KMT hadseregének igazgatásával volt megbízva. Liu tulajdonképpen a KKP titkosügynöke volt. Mielőtt a KMT hadserege megismerte új megbízatását, a tervezett csatarendbe állásról szóló információ már eljutott Yan'an-ba, a KKP főhadiszállására. Ennek megfelelően a kommunista párt védelmi tervvel hozakodott volna elő. Xiong Xianghui, Hu Zonghan [10] titkára és bizalmas beosztottja felfedte Hu tervét Yan'an inváziójáról Zhou Enlai-nak. Tehát amikor Hu Zonghan és erői elérték Yan'an-t, az már teljesen elhagyott volt. Zhou Enlai egyszer így nyilatkozott. „Mao elnök már azelőtt ismeri a Chiang Kai-shek által kiadott katonai parancsokat, mielőtt azok Chiang hadparancsnokaihoz jutnának.

1.6 Hatodik örökölt jellemvonás – rablás – a cseles rablás vagy erőszak egy „Új rendszer”-ré válik

Minden, amivel a KKP rendelkezett, rablás által szerezte meg. Amikor összevonta a Vörös Hadsereget, hogy szabályzatait katonai erővel vezessék be, szükség volt pénzre fegyverek és lőszer, élelem és ruházat biztosítására. A KKP pénzalapokat hozott létre a helyi zsarnokok elnyomásával, bankrablásokkal, úgy cselekedvén, mint valami

bűnözők. Egy küldetésben, melyet Li Xinnian, a KKP egyik rangidős vezetője irányított, a Vörös Hadsereg elrabolta a Nyugat-Hubei tartomány megyeszékhelyének leggazdagabb családait. Ezeket az elrabolt személyeket életben tartották, hogy váltságdíjként folyamatos pénztámogatást csikarjanak ki a hadsereg számára. Mindaddig, míg a Vörös Hadsereg meg nem elégedett, vagy az elrabolt családokat teljesen ki nem szipolyozták, a túszoikat nem engedték haza, sokukat csak akkor bocsátották el, amikor már a végüket járták. Némelyek olyan terror és kínzás áldozatai voltak, hogy behaltak, még mielőtt hazatérhettek volna.

Elnyomva a helyi zsarnokokat és elkobozva földjeiket, a KKP kiterjesztette a csalást és az erőszakkal elkövetett rablásokat az egész társadalomra, az „Új rendszer”-rel helyettesítvén a hagyományokat. A kommunista párt elkövetett mindenféle rossz cselekedetet, kicsit és nagyot, míg jót viszont semmit sem csinált. Kis előnyöket biztosított bárkinek, hogy másokat besúgjanak, feljelentsenek. Ennek eredményeképpen a könyörület és az erkölcsi tisztaság teljesen eltűnt, helyükbe a viszály és öldöklés lépett. A „kommunista utópia” az erőszakos fosztogatás szépített megfelelője, kifejezése volt.

1.7 A hetedik örökölt jellemvonás: harc – a nemzeti rendszer, hagyományos társadalmi rend elpusztítása

Csalás, lázítás, a nép söpredékének mozgósítása, kémkedés mind a rablás és harc célját szolgálta. A kommunista filozófia támogatja a harcot. A kommunista forradalom egyáltalán nem volt valamilyen szervezetlen harc, rablás vagy rombolás. Mao azt mondta: „A parasztok legfőbb célpontjai a helyi zsarnokok, a rossz nemesség és a törvénytelen földbirtokosok, ugyanakkor mindennemű patriarchális eszme és intézmény ellen harcoltak, továbbá a korrump városi hivatalnokok és a vidék rossz gyakorlatai és szokásai ellen.” [11] Mao félre nem érthetően megparancsolta a vidék teljes hagyományos rendjének és szokásainak megsemmisítését.

A kommunista harc magában foglalja továbbá a fegyveres erőket és a fegyveres harcot. „Egy forradalom nem vacsoraparti, vagy esszéírás, esetleg képfestés vagy hímzés; nem lehet olyan kifinomult, kényelmes és szelíd, olyan mérsékelt, kedves, udvarias, józan és nemes. A forradalom egy zendülés, egy erőszakos cselekedet, mely által az egyik osztály felülkerekedik a másikon.” [12] A KKP alkalmazta is a harcot, amikor megkísérelte az állami hatalom erőszakos átvételét. Néhány évtizeddel később a KKP ugyanazokat a harci módszereket használta a következő nemzedék „nevelésére” a Nagy Kulturális Forradalom idején.

1.8 A nyolcadik örökölt jellemvonás: eltávolítás – a fajirtás teljes ideológiájának megvalósítása

A kommunizmus sok dolgot teljes kegyetlenséggel vitt véghez. A KKP az értelmiségieknek „földi paradicsomot” ígért. Később jobboldalinak bélyegezte őket, és besorolta az üldözött emberek megszegyenítő kilencedik kategóriájába [13], a földbirtokosokkal és kémekkel együtt. Megfosztotta a földbirtokosokat és a kapitalistákat vagyonuktól, valósággal kiirtotta a földbirtokosi és gazdag paraszti osztályt, elpusztította a vidéki életformát és rendet, elvette a helyi személyiségektől a hatalmat, elrabolt gazdag embereket, majd váltságdíjat követelt értük, hadifoglyokat agy mosásnak vetett alá, „tökéletesítette” az iparosokat és tőkéseket, beszivárgott a KMT-be és felbomlasztotta azt, elhagyta és elárulta a Kommunista Internacionálét, folyamatos politikai tisztogatást folytatott a más véleményen lévők, szakadárok között, tette mindezt 1949-es hatalomra kerülése után, sőt, saját tagjait is megfélemlítette,

kényszer alkalmazásával. Minden, amit tett, nem hagyott semmilyen szabadságot.

A fent említett történések a KKP fajirtási elméletén alapultak. Minden múltbéli politikai tevékenysége terror kampány volt, fajirtási szándékkal. A KKP elkezdte felépíteni fajelméleti –rendszerét, korai szakaszban osztály-, forradalom-, harc-, erőszak-, diktatórikus-, lázadó-, és politikai pártelmélete összetevőjeként. Összefoglalja mindazon tapasztalatokat, melyeket változatos fajelméleti gyakorlata során magáévé tett és felhalmozott.

A KKP fajelméletének legfontosabb kifejeződése a tudat és független gondolat megsemmisítése. Ily módon egy „terroruralom” a KKP alapvető érdekeit szolgálja. A KKP nem csupán akkor távolít el, semmisít meg, hogyha ellene vagy, hanem elpusztíthat még akkor is, ha mellette állsz. Elpusztítja azt, akit arra ítél. Következésképpen, mindenki a terror árnyékában él, félve a KKP-t.

1.9 Kilencedik örökölt jellemvonás – ellenőrzés – a Pártjellemet használva arra, hogy a teljes pártot illetve a társadalom többi rétegét ellenőrizze

Minden örökölt jellemvonás egyetlen célt szolgál: a néptömegek vezetése-ellenőrzése a terror alkalmazásával. Gonosz tevékenységei által a KKP minden létező szociális erő természetes ellenségének bizonyult. A KKP kezdetektől fogva sorozatos válságokkal küzdött, melyek közül maga a túlélés volt a legkritikusabb. Egyetlen célja saját létének és erejének – saját legmagasabb érdekének – fenntartása volt. Hogy helyrebillentse ingatag erejét, a KKP egyre gonoszabb lépéseket tett jogszabályi alapokon. A Párt érdeke nem az egyes párttagok érdekeit szolgálta, nem is az egyéni érdekek összességét. Inkább a párt, mint kollektív egység érdekeit részesítette előnyben, melyek figyelmen kívül hagyták az egyén érzelmét.

A „pártjellem” volt a legerkölcstelenebb jellemzője ennek a gonosz kísértetnek. A pártjellem olyan mértékben kerekedik felül az emberi természetén, hogy a kínai emberek elvesztették emberségüket. Például, Zhou Enlai és Sun Bingwen valamikor bajtársak voltak. Miután Sun Bingwen meghalt, Zhou Enlai örökbe fogadta annak lányát, Sun Weishi-t. A Kulturális Forradalom idején Sun Weishi rendreutasításban részesült. Később ő előzetes letartóztatásban életét vesztette: fejébe egy hosszú szeget döftek. Az ellene kiadott letartóztatási parancsot mostohaapja, Zhou Enlai írta alá.

A KKP egyik korai vezetője Ren Bishi volt, aki a Japán-ellenes háborúban az ópiumkereskedelemben volt érdekelt. Az ópium az idegen megszállás jelképe volt abban az időben, minthogy a britek az ópium Kínába történő importálásával a kínai gazdaságot akarták kiszipolyozni, illetve az ott élő embereket függővé akarták tenni. Az ópium elleni kemény nemzeti ellenérzés dacára, Ren nem átallott nagy területen ópiumot termesztetni, „pártjellem”-énél fogva, megkockáztatván az egyetemes elítéltetést. Az ópiumkereskedelem érzékeny és törvényellenes jellegénél fogva a KKP a „szappan” kifejezést használta annak fedőneveként. A tiltott kábítószer bevételeit a KKP a határmenti országokkal közösen használta fel, saját egzisztenciáját megalapozandó. Ren születése napjának századik évfordulóján a kínai vezetők egyik új generációja fennen magasztalta Ren hozzáállását a Párthoz, a Pártjellemhez, azt hangoztatva, hogy „Ren magasabb rendű jellem és a Párttagok példaképe volt. Megrögzött híve volt a Kommunizmusnak és határtalan hűségéről tett tanúbizonyságot a Párt ügyeit illetően.”

A Párthoz való megfelelő hozzáállás egyik példája Zhang Side volt. A Párt azt állította, hogy halálát egy szárítókemence váratlan összeomlása okozta, mások azt tartották, hogy ópiumpörkölés közben érte a halál. Lévén egy diszkrét, nem feltűnő személy a Központi Órségnél, aki soha nem kért előléptetést, azt mondták, hogy „halála súlyosabb, mint a Taishan hegy” [14], mely azt jelentette, hogy halála nagyon

nagy fontosságú.

A pártjelleme egy másik példája Lei Feng, aki „a forradalom gépezetében működő, soha meg nem rozsdásodó csavarként” lett ismert. Hosszú időn keresztül Lei és Zhang feladata egyaránt az volt, hogy a kínai népet a Párthoz való hűségre nevelje. Mao Zedong azt nyilatkozta, hogy „a példák ereje határtalan”. Sok párthős szimbolizálta a „vasakaratot és a Pártszellem elveit”.

A hatalom átvételekor a KKP erőszakos kampányt indított az elmék ellenőrzésére, annak érdekében, hogy minél több új „eszközt” és „csavart” öntsön formába az elkövetkezendő nemzedékek számára. A Párt kialakított egy sor úgynevezett „megfelelő gondolatot”, és sztereotíp, egyforma viselkedési formát. Ezeket a protokollokat kezdetben a Párton belül alkalmazták, de hamarosan az egész nyilvánosság felé kiterjesztették. A nép nevében címszó alatt ezek a gondolatok és tevékenységek arra voltak hivatottak, hogy az embereket ideológiailag átneveljék a KKP gonosz gépezetének való megfelelés érdekében.

2. A Kínai Kommunista Párt szégyenletes alapítása

A Kínai Kommunista Párt „győzelmek soráról” szóló fényes mültra tart igényt. Ez csak egy próbálkozás arra, hogy magát jó fényben tüntesse fel és hogy a KP az uralkodását igazolja. Valójában a KP semmilyen hírnévvel sem rendelkezik, nincs mivel dicsekednie. Csak a kilenc gonosz alaptulajdonságának köszönheti, amik a gonoszság, hazugság, provokáció, asszocialitás, kémkedés, rablás, Harc, rombolás és az ellenőrzés, hogy meg tudta szerezni és meg is tudta tartani a hatalmat.

2.1 A KKP megalapítása – A Szovjetunió mellén felnőve

„Csak az Októberi Forradalom ágyútüzei által jutott el hozzánk a Marxizmus-Leninizmus.” Így mutatta be magát a Párt az embereknek. Amikor azonban a Párt megalakult, csak a Szovjetunió ázsiai ága volt. Ez a Párt már a kezdetektől hazaárulást követett el.

A Kína Kommunista Párt alapítási szakaszában nem volt annak sem pénze, sem bármilyen elmélete vagy tapasztalata. Nem rendelkezett semmilyen alapokkal, amikre támaszkodhatott volna. A KKP csatlakozott a Nemzetközi Kommunizmushoz, hogy összekapcsolja a sorsát az erőszakos forradalommal; Kína erőszakos forradalma csak a hagyatéka volt Marx és Lenin erőszakos forradalmának. A Komintern kialakított egy globális irányítói szervet, hogy megdöntse a politikai erőviszonyokat az egész világon. A KKP csak egy keleti ág volt és egyben a Szovjetunió Vörös Hadseregének a keleti kiterjedése. Ami az erőszakos politikai hatalomátvételt és a proletárok diktatúráját illeti, a KKP átvette a Szovjetunió Kommunista Pártjának a tapasztalatait. A szovjet párt előírásait követte a politikai, ideológia és a szervezői vezérvonalakban. A KKP egy idegen és illegális alvilági szervezet létezési formáját másolta le és szigorú megfigyelést és ellenőrzést vezetett be. A Szovjetunió KP-ja a KKP támasza és támogatója volt.

A KKP szabályzatát, amit a képviselők első találkozásán adtak elő, a Komintern állította össze. Az alapjait a Marxizmus-Leninizmus és az osztályharc, a proletárok diktatúrája és a Párt létrehozása képezték. Azon kívül egy fontos alapját képezte a Szovjetunió KP-jának pártprogramja. A KKP bensőjét egy ideológia képezi, ami a Szovjetunió KP-jától lett átvéve. Chen Duxiu, a KKP egyik első tisztségviselője, más felfogással rendelkezett, mint Maring, a Nemzetközi Kommunista Bizottság képviselője. Maring egy közleményt írt Chen-nek, amiben megemlíti, hogy Chen a Komintern parancsait követné, ha a Kommunista Párt egy igaz tagja volna. Annak ellenére, hogy Chen Duxiu a KKP vezetője volt, nem tehetett mást, mint hogy a Komintern parancsait

kövesse és hogy alávesse magát a Szovjetuniónak.

A KKP 1923-ban lefolyt harmadik képviselői találkozásán Chen Duxiu nyilvánosan is elismerte, hogy a Párt szinte teljesen a Szovjet Komintern pénzeiből tartja el magát. Egy év alatt a Komintern a KKP-nek mintegy 200.000 jüant szolgáltatott. Az eredmény nem volt kielégítő és a Komintern azzal vádolta a KKP-t, hogy nem igyekezett eléggé.

Nyilvánosságra hozott Párt-dokumentumok alapján, a KKP 1921 októberétől egyészen 1922 júniusáig 16.655 jüant kapott. 1924-ben 1.500 USD-t és 31.927,17 jüant kapott és 1927-ben 187.674 jüant kapott. A Komintern havi támogatása átlagban 20.000 jüan körüli volt. A KKP ma alkalmazott módszerei, mint pl. a befolyásolás, zsarolás és fenyegetés, már akkoriban is alkalmazásra kerültek. A Komintern a KKP-t élesen kritizálta azért, mert mindig pénzeszközökre tart igényt. „Különböző pénzforrásokat használ fel, mint például a Nemzetközi Kommunikációs Iroda, A Komintern megbízottjai, katonai szervezetek stb., hogy pénzhez jusson, mivel az egyik hely nem tudott a másiktól, hogy az már pénzt adott ki. (...) A figyelemreméltó ebben az, hogy a kínai elvtársak nemcsak a mi Szovjet elvtársaink gondolkodásmódját ismerik jól, hanem azt is tudják, hogyan bánjanak azokkal az elvtársakkal akik a dolgok engedélyezésért felelősek. Amint észlelik, hogy az eszközöket nem kaphatják meg a normális módszerekkel, elhalasztják a találkozót. Ehelyett a zsarolás finomítatlan módszerét alkalmazzák. Például olyan híreszteléseket terjesztenek, hogy a pénzeket inkább haduraknak adják, mintsem a KKP-nek, amit még a Szovjet bázis dolgozói is kritizáltak.“ [15]

2.2 A KMT és a KKP közötti első szövetség - A parazita lejutott a magba és szabotálta az országegyesítő északi hadjáratot [16]

A KKP már a kezdetektől azt hiteti el a lakossággal, hogy Chiang Kai-shek a Nemzeti Forradalmat [17] elárulta és hogy arra kényszerítette a KP-t, hogy egy fegyveres felkelésben vegyen részt.

A valóságban, a KKP azért kötött szövetséget a Kuomintang-gal, hogy bekapcsolódhasson a Nemzeti Forradalomba és hogy ezáltal saját hatalmát kiteljesítse. Azon kívül a KKP gyorsan meg akarta kaparintani a hatalmat és egy olyan forradalmat akart kirobbantani, mint amilyen a Szovjet forradalom is volt. Valójában a hatalom utáni vágya volt az, ami elárulta és elpusztította a Nemzeti Forradalmat.

1922 júliusában a KKP képviselőinek második találkozásán, azoknak a száma, akik a KMT-vel megkötendő szövetség ellen voltak, sokkal nagyobb volt, hiszen a konferencia tagjai a hatalom megszerzését szorgalmazták. Ennek ellenére a Komintern a háttérben kézben tartotta a dolgokat és érvénytelenítette az ott meghozott határozatokat.; így a KKP kénytelen volt szövetséget kötni a KMT-vel.

A KMT és a KKP első szövetsége alatt, a KKP 1925 januárjában egy negyedik képviselői találkozót tartott Sanghajban, és ott, még Sun Ju-cen [18] 1925. mácius 12-én bekövetkezett halála előtt, felvetette a hatalmi jog esetleges megszerzésének kérdését. Ha Sun nem halt volna meg, akkor biztosan ő, és nem Chiang Kai-shek lett volna a KKP hatalmi harcának célpontja.

A Szovjetunióval a háta mögött a KKP, a KMT-vel kötött szövetség alatt, gátlástalanul megkaparinthatta magának a politikai hatalmat. Tan Pingshan lett a KMT Személyi Iroda Központjának a minisztere, aki a KKP egyik korábbi tagja volt. Feng Jupó, a munkaügyi miniszter titkára lett és teljhatalmat kapott, hogy minden szociális ügyet ő kezeljen. Lin Zuhan a földdel kapcsolatos ügyekért felelős miniszteri posztot kapta meg, mialatt Peng Pai a titkára lett. Mao Ce-tung pedig a KMT propaganda-minisztere lett. A katonai akadémiák és a katonaság vezetői mindig is a KKP fókuszában voltak: Zhou Enlai volt a Huangpu Katonai Akadémia politikai

osztályának a vezetője és Zhang Shenfu volt a helyettese. Zhou Enlai egyben a KMT katonai jogi részlegének az igazgatója is volt és orosz katonai tanácsadókat helyeztetett fontos pozíciókba. A KMT katonai akadémiáin sok politikai tanár vagy vezető volt kommunista. Gyakran a KKP tagjai képviselték a KMT-t a nemzeti forradalmi hadsereg [19] különböző funkcióiban. Azt is meghatározták, hogy az olyan parancs, amit nem hagyott jóvá egy KKP-tag, érvénytelen. A kommunistáknak a Nemzeti Forradalomhoz való parazitaszerű kapcsolódásának az lett az eredménye, hogy a KKP tagjainak a száma 1925-ben 1000 főről, három év alatt, 1928-ban, már 30.000 főre emelkedett.

Az országegyesítő északi hadjárat 1926 februárjában kezdődött. 1926 októberétől egészen 1927 márciusáig a KKP Sanghajban három fegyveres felkelésnek volt a felbujtója. Végül a KKP megpróbálta az országegyesítő északi hadjárat főhadiszállását elfoglalni, ami azonban nem sikerült neki és ennek következtében lefegyverezték. A Guangdong tartományban lefolyt tömeges sztrájk felbujtói rendszeresen részt vettek rendőrségi összetűzésekben. Ezeket a felkeléseket a Kuomintang 1927. április 12-én [20] a KKP-n belül végzett tisztogatásai váltották ki.

1927 augusztusában a KKP tagjai a KMT forradalmi hadseregén belül kirobbantották a Nanchang felkelést, amit rövid időn belül elfojtottak. Szeptemberben a KKP elindította az „őszi aratás felkelést“, hogy megtámadja Changsha-t, de ez a felkelés is le lett verve. A KKP a katonaságon belül egy irányítói hálózatot alakított ki azáltal, hogy zászlóaljhoz hasonló „Párt-osztályokat“ hozott létre. Ezzel egyidőben a Párt visszahúzódott Jinggangshan környékére és ott megalapozta a hatalmát vidéken.

2.3 A parasztfelkelés Hunan tartományban – A társadalom söpredékének lázadásra való felbujtása

Az országegyesítő északi hadjárat alatt a KKP vidéken felkeléseket szított, hogy hatalmat szerezzen magának, mialatt a nemzeti forradalmi hadsereget a hadurakkal való harc foglalta le.

Az 1927-ben, Hunan tartományban bekövetkezett parasztfelkelés a társadalom legalacsonyabb rétegét képező bűnözők és a csöcselék lázadása volt, hasonlóképpen, mint a hírehedté vált párizsi kommün felkelése, vagyis az 1871-ben bekövetkezett első kommunista felkelés. Azok a francia állampolgárok és külföldiek, akik ebben az időszakban Párizsban tartózkodtak, később tanúsították, hogy a Párizsi Kommün csak egy neveletlen banditacsoport volt, akiket semmilyen ideál nem vezetett. Nagy kiállítási termekbe és épületekbe, luxusvillákba törtek be, amikben élvezték az ottani kényelmet és ingyencégekbe falatoztak. Csak a pillanatnyi szórakozással törődtek, de a tetteik következményeivel nem foglalkoztak. A párizsi kommün felkelése alatt cenzúrázták a sajtót. Foglyul ejtették Párizs érsekét, Georges Darboy-t, aki a királynak is prédikált, majd később agyonlőtték. A saját szórakoztatásukra 64 lelkeszt gyilkoltak meg kegyetlen módon, palotákat gyújtottak fel és kormányépületeket, privát rezidenciákat, szobrokat és emlékműveket tettek tönkre. Korábban a francia főváros szépségével és pompájával egyetlen európai város sem vetekedhetett. A párizsi kommün felkelése után azonban sok épületből csak hamu és sok emberből csak csontok maradtak hátra. Ilyenfajta szörnyűségek és kegyetlenségek csak ritkán fordultak elő a történelemben.

Mao Ce-tung elismerte: „Az igaz, hogy a földművesek vidéken, bizonyos értelemben, eléggé féktelenek. Mivel a földművesek közössége van hatalmon, így semmilyen alkalmat nem adnak a földesuraknak, hogy bármibe is beleavatkozzanak és a hírnevüket is tönkreteszik. A földesurakat letaszítják és még meg is tapossák őket. A földművesek azzal fenyegetik őket: 'Az ellenforradalmárok listájára helyeztetünk titeket!'. Megbüntetik a helyi zsarnokokat és gonosz nemeseket, juttatásokat követelnek tőlük és megsemmisítik az ültetvényeiket. Az emberek

kifosztják a gonosz nemesek és helyi zsarnokok házait, akik a földművesek közösségét ellenzik. Levágják a disznóikat és megeszik a gabonájukat. A helyi zsarnokok lányainak és mostohalányainak az elefántcsontból készült ágyaiban is hemperegnek. A legkisebb provokációnál elfogják őket, nagy papírsapkákat helyeznek fel a fejükre és körbevezetik őket a faluban, mialatt a következőket kiabálják : 'Ti mocskos földbirtokosok, most megismerhettek minket!!' Azt tesznek, amit akarnak és mindent a feje tetejére állítanak. Egyfajta terrort vezetnek be vidéken.

Ezeket a „féktelen” tetteket azonban Mao helyeselte és ezt mondta: „Hogy nyíltan beszéljek – szükséges bevezetni egy időre a terrort minden faluban, különben lehetetlenné válna elnyomni az ellenforradalmárokat és a nemesek hatalmát megtörni a földeken. Az adott kritériumokat át kell lépnünk, hogy tisztázzuk, mi a jó és mi a rossz, különben a rosszat nem lehet helyreigazítani... A forradalom alatt sok cselekedet, amiknél már úgy tűnt, hogy túl messzire mennek, a valóságban pontosan azok a dolgok, amire a forradalomnak szüksége van.” [21] A kommunista forradalom a terror rendszerét építette fel.

2.4 A japánok legyőzésére indított északi hadjárat – a vesztesek menekülése

A KKP a „hosszú menetelést”, a japánok legyőzésére indított északi hadjáratként emlegette. A „hosszú menetelést” a Kínai Forradalom mítoszává tette: „A hosszú menetelés egy manifesztáció, egy „propagandaosztály”, egy „szántóéke”. (...) vagyis lényegében a „hosszú menetelés” a mi győzelmünkkel és az ellenség vereségével végződött.” [22]

Az ún. „hosszú menetelés” északra a japánok legyőzésére, a KKP szégyentelen hazugsága, hogy leleplezze vereségét. A történelmi igazság az, hogy a Kommunista Párt 1933 októberétől egészen 1934 januárjáig teljes vereséget szenvedett a KMT ötödik pusztító hadjáratata következtében; a KKP sorra veszítette el politikai hatalmát a földeken, a támaszpontok és a területek egyre kisebbek lettek így a KKP vörös hadserege menekülésre kényszerült. Ez a „hosszú menetelés” igazi oka.

A „hosszú menetelés” igazi célja az volt, hogy nyugatra masírozzanak, hogy kitörjenek a körbekerítettségből és hogy Mongóliába és a Szovjetunióba menekülhessenek. Azokban az időkben a KKP igen nehéz helyzetben volt. Egy nyugat felé vezető útvonalon, közel külső Mongóliához, a KMT nem tudta a KKP-t két oldalról megtámadni. Ott, a KKP egy esetleges vereség esetén könnyen átmenekülhetett volna a Szovjetunióba. A KKP úgy döntött, hogy Shanxi és Suiyuan-on keresztül masírozik át; egyrészt a propagandájuk által, hogy a japánok ellen harcolnak, megnyerték maguknak a lakosokat; másrészt ez a környék biztosítva volt, mert nem voltak ott japánok, mivel a japán csapatok a Kínai Nagyfal mentén állomásoztak. Amikor a KKP egy évvel később végre megérkezett Shaanbei-be (Shaanxi tartomány északi része), a Vörös hadsereg főerői 80.000 főről 6.000 főre csökkentek.

2.5 A Xian-incidens – Kémkedés által a KKP másodszor is rátelepszik a KMT-re

1936. decemberében Zhang Xueliang és Yang Hucheng elrabolták a KMT két generálisát, Chiang Kai-shek-et Xian-ban. Ezt azóta a Xian-incidens néven emlegetik.

A KKP történelemtankönyveiben a Xian-incidens, mint egy katonai puccs van bemutatva, amiben Zhang és Yang egy ultimátumban felszólították Chiang Kai-shek-et, hogy küzdjön a japánok ellen. Tschou En-lai, mint a KKP képviselője, Xianba lett

meghívva, hogy egy megfelelő megoldást eszközöljön ki. Különböző kínai csoportok közreműködése által ez az incidens békésen megoldódott és a tíz éve dúló polgárháború ezáltal befejeződött. Ez egy japánok elleni, egyesített nemzeti szövetség létrehozását tette lehetővé. A Kommunista Párt történelemkönyveiben továbbá az is olvasható, hogy ez egy döntő fordulat volt a krízisek által megtizedelt Kína számára. A KKP hazafias pártként mutatja be magát, aki a nemzet érdekeit tartja szem előtt és aki a japánok ellen küzdött.

Az erről az esetről nyilvánosságra kerülő dokumentumok, egyre nyilvánvalóbbá teszik, hogy a KKP kémei, már a Xian-incidens előtt Yang Hucheng és Zhang Xueliang köré csoportosultak. Egyik példa erre Liu Ding, a KKP egyik titkosügynöke. Ő Song Qingling (Sun Yat-sen hitvese vagyis Chiang Kai-shek feleségének egyik húga, aki maga is a KKP tagja volt) ajánlására, Zhang Xueliang-nak kezdett el dolgozni. Az eset után Mao Ce-tung őt így dicsérte: „A Xian-incidensben - Liu Ding kitűnően segítette a dolgokat.“ Azok között, akik Yang Hucheng oldalán dolgoztak, ott volt a saját felesége is, Xie Baozhen, aki szintén a KKP tagja és aki Yang-nak dolgozott, a katonaság politikai részlegében. 1928. januárjában, Xie, a KKP beleegyezésével, feleségül ment Yang Hucheng-hez. Azon kívül, ezen idő tájt Wang Bingnan, a KKP tagja, egy igen szívesen látott vendég volt Yang házában. Wang később a KKP külügyminiszterének a helyettese lett. Pontosan ezek a párttagok voltak a háttérben aktívak a Yang és Zhang által tervezett puccsban.

Az incidens elején a KKP vezetői meg akarták öletni Chiang Kai-shek-et, hogy így álljanak bosszút a Párt korábbi elnyomásáért. Ebben az időszakban a KKP-nek, az északi Shaanxi tartományban egy igen gyenge bázisa volt és fennállt a veszélye annak, hogy akár egyetlen rajtaütéssel ezt el is veszíthetik. A KKP az összes csalással kapcsolatos ismeretét bevetette és rávette Zhang-ot és Yang-ot, hogy puccsot hajtsanak végre. Hogy Sztálin megadakályozza, hogy Japán megtámadja a Szovjetuniót, a Kínai Kommunista Párt Központi Bizottságának azt a parancsot küldte, hogy ne öljék meg Chiang Kai-shek-et, hanem inkább dolgozzanak vele együtt és alakítsanak ki egy újabb szövetséget. Mao Ce-tung és Tschou En-lai nagyon is jól tudták, hogy a KKP korlátozott erejével nem tudják a KMT-t megsemmisíteni; hogyha Chiang Kai-shek-et megölnék, akkor talán az ezt megbosszulni vágyó KMT őket is elpusztítaná. Ezen körülmények között a KKP megváltoztatta a taktikáját és minden „anti-japán“ nevében követelte az egységes ellenállást Japán ellen és arra kényszerítette Chiang Kai-shek-et, hogy másodszor is menjen bele az egyezésbe.

Először a KKP puccsot szervezett és Chiang Kai-shek életére tört. Később egy tejles fordulatot tett és arra kényszerítette őt, hogy újra legyen tagja a Pártnak. A KKP nemcsak a veszét kerülte el, hanem másodszor is rá tudott telepedni a KMT-kormányra. A Vörös Hadsereget később Nyolcadik menetelő hadseregre alakították át és a KKP újra erősebb és nagyobb lett. Ami az alattomoságot és ravaszságot illeti, senki sem állíthatja, hogy a KKP ezeknek ne lenne a mestere.

2.6 A japánok ellen vívott háború – A KKP növekedett, mivel megölette a riválisokat

Mikor 1937-ben kitört a háború Japán ellen, a KMT több, mint 1,7 millió felfegyverzett katonával, 110.000 tonna vízkiszorítású hajóval és mintegy 600 különböző típusú harci repülőgéppel rendelkezett. Ezzel szemben a KKP hadserege, beleértve az 1937 novemberében újonnan szállított Négyes hadsereget is, mintegy 70.000 emberrel rendelkezett és az ütőképességük tovább gyengült belső nézeteltérések miatt. Egyetlen összecsapás alatt meg lehetett volna semmisíteni. A KKP felismerte, hogyha egy esetleges összecsapásra kerülne sor a japánokkal, akkor a japánok egyetlen divízióját sem volna képes legyőzni. A KKP azért szorgalmazta a

„nemzeti egységet“, hogy ezáltal fenntarthassa a hatalmát, és ezt semmiképpen sem a nemzet túlélése érdekében tette. Ezért a KKP, mialatt a KMT-vel együttműködött, a Párton belül egy titkos vezérvonalat hozott létre, ami előnyben részesítette a politikai hatalomért folytatott harcot.

Miután a japánok 1931. szeptember 18-án Shenyang várost elfoglalták és ezáltal hatalmas területek felett szereztek maguknak hatalmat Északnyugat-Kínában, ezalatt a KKP szinte test-test mellett harcolt a japán megszállókkal, hogy a KMT-t legyőzze. Egy kijelentésben, ami a japán megszállásra való reakció volt, a KKP felheccelte a népet, hogy döntsék meg a nemzeti kormányt: a KMT birtokában lévő területeken a munkásokat sztrájkolásra, a földműveseket fosztogatásra, a diákokat a tanítás bojkottálására, az egyszerű embereket a munka félbehagyására és a katonákat lázadásra buzdította.

Mialatt a KKP felszólításokat intézett a japánokkal szembeni ellenállásra, a frontvonal mögött mindössze helyi harci szövetséget és gerilla-egységeket vett fel a seregbe és szervezett újjá. A Pingxing szorosnál lefolyt küzdelmet leszámítva a KKP szinte nem is vette ki részét a japánok ellen folytatott harcoknak. Ehelyett arra használta az energiáját, hogy a saját bázisát erősítse. Miután a japánok feladták, a KKP minden dezertáló katonát felvett a saját seregébe és később azt állította, hogy több, mint 900.000 fős szabályos hadsereggel rendelkezik. Ehhez jött még a 2 millió főt számláló nemzetőrség. A KMT hadserege lényegében egyedül harcolt a japánok ellen a fronton és több, mint 200 generálisát veszítette el ebben a háborúban. Ezzel szemben a KKP vezetőit figyelembe véve, semminemű veszteséget sem szenvedett. Ennek ellenére a KKP máig azt tanítja a történelemkönyvekben, hogy a KMT semmilyen ellenállást sem mutatott a japánokkal szemben, és hogy egyedül csak a KKP-nak köszönhető e háború győzedelmes kimenetele.

2.7 Az ideológiai egységesítés Yenan-ban – A terror hátborzongató masinériájának megalapítása

A japánokkal szembeni ellenállás nevében a KKP számtalan hazafias gondolkodású fiataalt arra vett rá, hogy menjenek Yenan-ba és az ideológiai egységesítési kampány során közülük több ezret terrorizált. Miután megkaparintotta a hatalmat Kína felett, a KKP Yenan-t, a „forradalmi szent földként“ emlegette, de soha nem említette a bűnöket, amiket az ideológia egységesítési kampány során követett el.

A Yenan-i ideológia egységesítés volt a legszörnyűbb, legkomorabb és legerőszakosabb hatalmi játék, amit csak el tudunk képzelni. A burzsoázia mérgeinek kitisztítása nevében a KKP elmosta az emberi morális értékrendszert, a független gondolkodást, a szabadságot, a toleranciát és az emberek becsületét. Az egységesítés első lépése volt, hogy mindenki számára létrehoztak egy személyi aktát, ami a következőket tartalmazta: 1) a személy összefoglaló leírása; 2) visszatekintés a politikai múltára; 3) a családi háttér és a szociális kapcsolatok; 4) önéletrajz és az ideológiai gondolkodás változása; 5) önkritika a saját párttudatról.

A személyi aktába mindenkinek a születésétől kezdve, minden fontosabb eseményt fel kellett jegyeznie, beleértve az időpontot és helyszínt is. Az adatokban felfedezett hézagokat a tisztátlanság jeleinek tekintették. Amint valakinél hézagokat véltek felfedezni, az adott személyt problematikusként sorolták be. Minden szociális aktivitást le kellett írni, amin valaha is részt vettek, különös figyelmet szentelve azokra, amik a Pártba való belépéssel voltak kapcsolatosak, és eközben részletesen fel kellett vázolni minden gondolatot, amik azoknál az aktivitásoknál merültek fel. A személyi akta legfontosabb része a személy saját párttudatáról írt önkritikája volt. Ezen keresztül, minden párttudattal össze nem egyeztethető gondolat a felszínre került a beszéd közben, a munka közben, a hétköznapi életben és az emberekkel való

kapcsolatoknál. A párttudat kiértékelésekor pontosan vizsgálták, hogy valaki a Pártba való belépése után vagy a katonaságba való belépése után saját érdekeit tartotta-e szem előtt vagy személyes céljait akarta-e elérni a Párton keresztül. Vizsgálták, hogy az adott személy bízott-e a forradalom sikerében vagy esetleg halálfélelme volt-e a harcoktól vagy hogy hiányzott-e valamelyik hozzátartozója vagy felesége. Eközben azonban nem létezett objektív mérce, így szinte mindenkinél találtak problémát.

Sokakat, akiket vizsgáltak, arra kényszerítettek, hogy írjanak egy "beismerő vallomást" és ezáltal kiszűrhatték a „titkos árulókat“, akiket azonnal el is távolítottak. Ebből következett, hogy számtalan embert vádoltak meg hamisan és kezdtek el üldözni. A Yenan-i ideológiai egységesítő kampányt "az emberi természet megsemmisítő tisztítótűzként" is emlegették. A káderek felülvizsgálásának céljából egy csoportot küldtek a „Katonai- és Politikaügyi Egyetemre". Egy kéthónapos véres terror következett, mely során különböző módszereket alkalmaztak a "beismerő vallomások" kikényszerítésére: A kádereknek megparancsolták, hogy írjanak egy "beismerő vallomást" és azt is megadták nekik, hogy ezt hogyan tegyék. Voltak "csoportos rábeszélések", "öt-perces-rábeszélések", "személyes beszélgetések", "előadások az összejöveteleken" és a "rettek azonosítása" (ez azt jelenti, hogy kívül piros, belül fehér) [23]. Ezenkívül volt még a „csoportos fényképezés“ – mindenkinek egy sorban a színpadra kellett felsorakoznia és azt, aki idegesnek tűnt, gyanúsnak tartották és rá további vizsgálatok vártak.

Még a *Komintern* képviselői is elutasították a Yenan-i kampány során uralkodó hangulatot és ezt egyszerűen nyomasztónak nevezték. Az emberek nem mertek egymással kommunikálni. Mindenkinek meg voltak a saját gondjai, mindenki ideges volt és rettegett. Senki sem merte az igazságot kimondani, vagy a megvádolt barátait védelmezni, mert mindenki a saját életét próbálta menteni. A tolató embereket szívesen látták; a megalázások mindennapossá váltak Yenan-ban. Az emberek az örület határán voltak. Mindenki csak a saját életét próbálta menteni. Az embereknek teljesen fel kellett adniuk a méltóságukat, a becsület- és a szégyenérzésüket és mások szeretetét. Nem nyilvánították ki saját véleményüket, ehelyett a pártvezetők írásait ismételték. A kisebb változtatásokat leszámítva, miután a KKP hatalomra jutott, minden kisebb és nagyobb kampányában ugyanezek a terror-mechanismusok fedezhetők fel.

2.8 Három éves polgárháború – Az országot elárulni a hatalomhoz jutás érdekében

Az 1917 februári orosz forradalom egy viszonylag mérsékelt felkelés volt a cári uralom ellen. A cár azonban az állam érdekeit tartotta szem előtt és magától lemondott, ahelyett, hogy ellenállt volna. Lenin Németországból azonnal visszatért Oroszországba és egy újabb államcsínyt tervezett. A februári forradalom forradalmárait, akik lemondatták a cárt, kivégeztette és a kommunista forradalommal elfojtotta a februári orosz forradalmat. A KKP, Lenin példáját követve, learatta a nacionalista forradalom gyümölcseit. A japánok legyőzése után a KKP „felszabadító hadjáratot“ indított, hogy megdöntse a KMT kormányát és ezáltal Kínára egy újabb háborús csapatot hozott.

A KKP hírhedt az ún. „emberfölény-taktikájáról“ a háborúban. Az egyes KMT-vel vívott harcokban, belérvé a harcokat Liaoxi-Shenyang, Peking-Tianjin és Huai Hai városokban, a KKP primitív, kegyetlen és embertelen taktikákhoz folyamodott, amiknek nagyrészt a saját emberei estek áldozatul. Amikor a kommunisták megszállták Changchun városát, a KKP Nemzeti Felszabadító Hadserege (NFH) megtiltotta a civil lakosoknak a város elhagyását és ezáltal elhasználták a város élelmiszerkészleteit. Ezalatt a kéthónapos megszállás alatt, Changchun-ban mintegy

200.000 lakos halt éhen vagy fagyott meg, de az NFH nem adott engedélyt a város elhagyására. A csata után a KKP azt állította, anélkül hogy magát egy kicsit is szégyellte volna, hogy "úgy szabadította fel Changchun várost, hogy egyetlen golyó sem dördült el".

1947-től 1948-ig megkötötte a KKP a Szovjetunióval a „Harbin-egyezményt“ és a „moszkvai egyezményt“, amiben lemondtak nemzeti vagyontárgyakról és Északkelet-Kína ásványkincseiről, hogy ezért a Szovjetuniótól cserébe külpolitikai és katonai nézeteltérések esetén, teljeskörű támogatásban részesüljenek. Ebből az egyezményből kifolyólag a Szovjetunióknak 50 repülőgépet kellett átadnia a KKP számára; két részletben fegyvereket kellett átadnia a KKP-nek, melyeket a kapitulált japánok hagytak hátra; és jutányos áron kellett eladnia a KKP-nek a szovjetek által ellenőrzött municiókészleteket és katonai eszközöket Északkelet-Kínában. Továbbá a KP hadseregét titkon segítené, ha a KMT esetleg kétéltű partraszállást indítana Északkelet-Kínában. A Szovjetunió ezen kívül segítené átvenni a hatalmat Xinjiang (ujgurok lakta terület) felett. A KKP titkos légvédelmének felépítését és 11 hadosztály felszerelésének támogatását is tervbe vette a Szovjetunióval. Ezenkívül Északkelet-Kínába szállították azon fegyverek egyharmadát, amiket a Szovjetunió az Egyesült Államoktól kapott (melynek értéke közel 13 milliárd US-dollárnak felelt meg).

Ahhoz, hogy a szovjetek támogatását megnyerje, a KKP különös kiváltságokat ígért a Szovjetunióknak Kína északkeleti részén, ami a légi és szárazföldi közlekedést érinti, és olyan információkat ígért neki, melyek a KMT-kormány és az USA katonaságának a katonai akcióival voltak kapcsolatosak. Továbbá ellátta a Szovjetuniót északkelet Kínából származó termékekkel (gyapot, szójabab stb.) és katonai küldeményekkel, amiért cserébe modern fegyvereket kért és engedélyezte a Szovjetunióknak a kínai bányák használatát. Azt is engedélyezte, hogy északkelet Kínában és Xinjiang-ban katonák állomásozzanak és egy „Távolkeleti titkos hírszolgálatot“ rendezzen be Kínában. Egy esetleges európai háború esetén, a KKP-nek egy 100.000 fős hadsereget és 2 millió munkást kellene küldenie a Szovjetunió támogatására. Ehhez jön még az is, hogy a KKP azt is megígérte, hogy ha szükséges, akkor Liaoning és Andong tartományok néhány különleges területét átadja Észak-Koreának.

3. A párt gonosz tulajdonságainak a megnyilvánulásai

3.1 A párttörténelem különlegessége – A párt történelmére az örökös félelem a jellemző

A legkiemelkedőbb jelenség a KKP-nál az örökös félelem. A KKP keletkezése óta nagy figyelmet szentelt saját túlélésére, amit erőszak bevetésével biztosított. Ez a magasfokú érdeklődés ennek a megtartásában, táplálja azt a benne lévő félelmet, mely a párt állandóan változó bőreszíné alatt bújik meg. A KP úgy növekedik mint a ráksejt, mint egy féreg, mely a test minden részében elterjed és általa kihasználja és megfertőzi a szabályosan működő sejteket. Mint egy rosszindulatú sejt, teljesen ellenőrizetlenül szaporodik. A történelem ciklusai alatt a társadalom nem képes egy ilyen elváltozott tényezőt, mint a KKP feloldani, és nincs más lehetősége, mint hogy tovább hagyja kénye-kedve szerint szaporodni. Ilyen elfajult tényezőket nem lehet semmilyen szinten és a társadalom semmilyen területén feloldani. Ezáltal számos ország társadalma bemocskolódtott és még nagyobb területeket is elárasztott a kommunizmus ill. a kommunista elemek. Ezeket a bemocskolódtott dolgokat a kommunista párt tovább erősítette és kihasználta. Ez az erkölcs és az emberiség társadalmának alapos elfajulásához vezetett.

A KKP nem hisz az erkölcs és igazságosság általánosan elfogadott alapelveiben. Elveik, korlátlanul csak saját érdekeiket szolgálják. Legmagasabb elvük az abszolút önzés, és nem rendelkeznek semminemű erkölcsi alapelvvel, mely meg tudná akadályozni a banda vágyait. Ezen önző elv miatt, a pártnak állandóan meg kell változtatnia a külsejét, ami azt jelenti, hogy új bőrből bújik. Az állandó túlélési válságok idején, a KKP a Szovjetunió Kommunista Pártjához, a KMT-hez, a KMT kormányához és a Nemzeti Forradalomhoz csatlakozott. Miután megkaparintotta a politikai hatalmat, a KKP az opportunizmus különböző formáihoz nyúlt, és a nép szemléletét és érzéseit a maga javára fordította. Ezenkívül kedve szerint visszaélt a különböző társadalmi eszközökkel, mechanizmusokkal és saját céljára használta fel azokat. Minden válságot további fejlődésére és ellenőrzési módszereinek megerősítésére használt.

3.2 A KKP „varázsfegyvere“ a folyamatos gonoszság

A KKP azt magyarázta, hogy a forradalom győzelme három „varázsfegyvertől“ függ: az egységes fronttól, a fegyveres harctól és a párt felépítésétől. A KMT-vel való tapasztalata alapján a KKP-nek még két más is hozzájött: a propaganda és a besűgás. A párt ezen „varázsfegyverei“ a KKP kilenc gonosz alapelvétől voltak áthatva: gonoszság, csalás, uszítás, harc, rablás, aszocialitás, besűgás, megsemmisítés és az ellenőrzés.

A marxizmus-leninizmus már természetétől fogva gonosz. A kínai kommunisták, bármennyire is nevetséges, de nem értették meg igazából a marxizmust-leninizmust. Lin Bao [24] mondta egyszer, hogy nagyon kevés a KKP azon tagjainak száma, akik Marx ill. Lenin műveit olvasták volna. A nyilvánosság Qu Qiubait [25] egy ideológusnak tartotta, de ő saját maga bealotta, hogy csak nagyon keveset olvasott a marxizmus-leninizmus műveiből. Mao Ce-tung ideológiája, a lázadó bányászok falusi-marxizmus-leninizmusa. Deng Xiaoping elmélete a szocializmus kezdetéről, a kapitalizmustól volt átitava. Jiang Zemin „Három képviselése“ [26] a semmiből keletkezett. A KKP soha nem értette meg, mi is a marxizmus-leninizmus, csak átvette tőle a gonoszságot, és még gonoszabb saját dolgaival kiegészítette azt.

Különösen említésre méltó a KKP taktikája, egy egységes front alapításában, mely csalásra és megvesztegetésre alapozódik rövid lejáratú haszonnal. Az egységes front a hatalom terjesztésére szolgál. Azáltal, hogy a KKP az egyedüllétből egy nagy klánná nőtte ki magát, sikerült megváltoztatnia a hatalmi viszonyokat saját érdekei szerint. Az egység egyenes megkülönböztetést követel, hogy ki a barát, és ki az ellenség; ki áll baloldalt, ki középen és ki áll jobb oldalt; kit kell még magának megnyernie és ki az akit le kell győznie. Az ellenségből ma barátokat csinál és holnap barátokból ellenséget. A Demokratikus Forradalom ideje alatt [27], a párt még a kapitalistákkal is koalícióra lépett, akiket aztán a Szocialista Forradalom ideje alatt eltávolított. Egy másik példában, a hatalomra kerülés ideje alatt a Demokratikus Párt vezetőit, Zhang Bojun-t és Luo Longji-t, barátainak nevezte, mert a KP-nak szüksége volt rájuk, hogy támogassák a KKP-t. Később, a hatalomra kerülés után, már nem volt szükségük rájuk, ezért „jobboldaliaknak“ nyilvánította ki őket.

3.3 A párt a professzinális gazemberek bandája

A párt a harcművészetek mindkét oldalát uralja – egyik oldala gyenge és puha, a másik kemény és erős. A gyenge oldala a propagandából, az egységfrontok képzéséből, viszálykeltésből, besűgásból, lázadás szításából, kétértelműségből, belső gondolatok felkutatásából, agymosásból, rágalmozásból és csalásból, eltussolásból, pszichológiai

harcvezetésből és terror, félelem és kiszorítás keltésből állt. A „harcművészet e gyenge oldala által” szétrombolódik az emberi természet, és fejlődik az emberek gonosz oldala. A „harcművészetek kemény oldala” erőszakból, fegyveres harcból, üldözésből, politikai kampányból, tanúk elrablásából és meggyilkolásából, más vélemények kioltásából, rendszeres hathatós átfogásokból, stb. állt. A „harcművészetek e kemény oldalával” a párt terrort tudott szítani és azt fenn is tudta tartani.

A párt néha gyenge, néha erős; néha türelmes, néha szigorú; kívül nagyvonalú, de belül könyörtelen; a hálót kidobja és utána jól összeszorítja; a kigyókat kicsalogatja rejtékhelyükről [28]. A KKP megpróbálta a KMT-t a többi demokrácia követelése alatt sakkban tartani, de ha az értelmiségiek a KKP által ellenőrzött területeken ellenkeztek a pártnak, akkor megkínózták, sőt, lefejezték őket. Egy ilyen példa volt Wang Shiwei, aki egy ismert értelmiségit, akit rossz példaképként állítottak elő, ahogy csak egy kicsit is különböző véleményt nyilvánított ki, és aki végül egy baltával le is fejezték. Ez volt a híres „Vad lilium esete” [29].

Egy volt tisztviselő, akit Yenan-ban az ideológiai tisztogatási kampány ideje alatt üldöztek és nagy nyomás alatt beismerésre kényszerítettek, arra emlékezett, hogy csak egy kiutat látott és elárulta saját lelkiismeretét és hazugságokat talált ki. Először élt meg ilyet, a jóbarátaival szemben olyan mély bűnt érzett, hogy véget akart vetni életének. Hirtelen meglátott egy pisztolyt az asztalon. Megfogta, a fejéhez emelte és meghúzta a ravaszt. A fegyver azonban üres volt! A káder, aki őt kihallgatta, bejött és azt mondta: „Rendben van, hogy beismered, hogy az, amit tettél, helytelen volt. A párt intézkedései elnézőek”. Így tudta a párt, hogy a tisztviselő elérte a határát és hogy ezután hűséges lesz a párthoz - tehát átment a vizsgán. A párt először zsákutcába vezet, és élvezni szenvedésedet és megalázásodat. Ha kínod már akkora, hogy nem akarsz élni sem, akkor a párt kegyelmesnek mutatkozik; és egy olyan utat mutat, melyben inkább méltatlanul kell élned, ahelyett, hogy kiegyenesedve meghalj. Évekkel később megismerte ez a tisztviselő a Fálun Gong-ot Hongkongban és jónak találta. Mihelyt azonban megkezdődött a Fálun Gong üldözése, visszatértek régi emlékei, és nem mert kimondani, hogy a Fálun Gong jó.

Hasonló a feudális Kína utolsó császáranak, Pu-yi-nak [30] a példája is. Miután a KKP börtönbe záratta, végig nézte, hogy embereket öltek meg, és azt hitte, hogy őt is nemsokára kivégzik. Ahhoz, hogy életben maradjon, hagyta, hogy egy agyimosáson is keresztülmenjen, sőt össze is dolgozott a párttal. Később megírta önéletrajzát „Életem első fele” címmel, mely könyvet a KKP mint példaképet használt fel sikeres ideológiai átnevelés címén.

Modern orvosi tanulmányok szerint, azok az emberek, kik nagy nyomásnak, félelemnek és elszigeteltségnek vannak kitéve, egy bizonyos függőséget éreznek a tettesekkel szemben, amit Stockholm-szindrómának neveznek. Az áldozatok hangulata gyakran a tettesek jó- ill. rosszkedvétől, lelkesedésüktől ill. rossz hangulatától függ. A legkisebb szívesség mély köszönetet vált ki az áldozatokból, sőt néha szeretetet is éreznek a tettesek iránt. Ezt a pszichológiai mechanizmust a KKP mindig is sikerrel vetette be ellenségei ellen, a szellem manipulálására és a nép gondolatainak az átalakítására.

3.4 A párt a leggonoszabb

A KKP volt főtítkárait, legalábbis nagy részüket, előbb vagy utóbb a párt ellenfelének tekintettek. Nyilvánvalóan a pártnak saját élete volt és önállóan működő teste. Nem úgy van, hogy egy vezető a fejlődési irányzatot és a párt sorsát meghatározhatná, hanem inkább úgy, hogy a párt dönt a vezető sorsáról. A KMT kommunisták elleni megsemmisítő útján, a párt túlélése már komoly problémát jelentett; de ez nem gátolta meg őt abban, hogy éjszaka lelője saját katonáit Jianxi

tartomány szovjet területén belső tisztogatás címen, vagy, hogy lószert megtakarítva kövekkel öljön. Annak ellenére, hogy a KKP a japánok és a KMT közé volt beszorítva, Shaanxi tartományban, a legnagyobb tisztogatási akcióba kezdett bele, az ún. "ideológiai tisztogatás Yenan-ban" címe alatt, mely során számtalan párttagot öltek meg. Az ismételt kivégzések sem tudták meggátolni a KKP megnagyobbodását, végülis megszerezte a Kína feletti hatalmat. A KKP kiterjesztette a belső versengés és saját embereinek kivégzésének szovjet mintáját egész Kínára. A KKP olyan, mint egy rosszindulatú daganat: mialatt a daganat gyorsan terjed, középpontja már elhalt, de ő tovább terjed a határos egészséges szervekre és így terjeszti ki hatását. Ezáltal a szervek és az egész test a rák egy részévé válnak. Teljesen függetlenül attól, hogy egy személy jó vagy rossz, miután belépett a KKP-ba, ő is így részévé válik e romboló erőszaknak. Minél őszintébb és lelkiismeretesebb egy személy, annál nagyobb lesz a pusztító hatása. Kétségtelen, hogy a daganat is elhal, ha a test teljesen tönkrement. Egy daganat már csak ilyen.

Chen Duxiu, a KKP alapítója, értelmiségi volt és a "május 4-i - mozgalom" vezére. Ő az erőszak ellenzője volt és figyelmeztette a kommunistákat arra, hogy egy feszült helyzet alakulhat ki, ha megpróbálják, a KMT-n belül a kommunista párt ideológiáját terjeszteni, vagy ha nagyon a hatalomra törekednének. Mint a "május 4-i - mozgalom" kezdeményezője Chan toleráns volt. Ő volt az első, akit aztán jobboldalinak bélyegeztek meg.

A KKP egy másik vezető egyénisége, Qu Qiubai, azt mondta, hogy a kommunista pártnak személyesen részt kell vennie a harcokban és csatákban, neki kellene a lázadást szerveznie. A lehető legtöbb vezetőt meg kellene buktatnia, és szélsőséges módszerekkel rendet tennie a kínai társadalomban. Meglepetésszerűen halála előtt bevalotta, hogy nem akar forradalmárként meghalni: "Valóban én már réges régen elhagytam a csoportotokat. Nos, a történelem tréfát űzött velem, és értelmiségiként évekig a forradalom politikai színpadára vetett. Végülis, nemesi ideológiámat nem tudom feladni, mégsem lehetek a munkásosztály harcosa!" [31]

Wang Ming pártvezető [32], a kommunista internacionálé tanácsára, szövetségre lépett a KMT-vel a japánok elleni harcban, ahelyett, hogy kiépítette volna a párt támaszpontjait. Mao Ce-tung és Zhang Wentian sem tudták elvtársukat ettől a stratégiától eltanácsolni, mivel nem merték az igazi helyzetet felfedni: a vörös hadsereg korlátolt katonai ereje, nem tudta volna a japán hadsereg egyetlen hadosztályát sem legyőzni. Ha a KKP, minden értelem ellenére, arra határozza el magát, hogy harcoljon, akkor Kína történelme másképp alakult volna. Mao Ce-tung arra kényszerült, hogy csendben maradjon a találkozón. Wang Ming-et, először szélső-bal kilengéséért üzték el, majd opportunista jobboldaliliként bélyegezték meg.

Hu Yaobang [33], számos igazságtalan és hamis előítéleteket tett félre több politikai kampányból, és az illető személyeket rehabilitálta, ezáltal sikerült a KKP-nak a nép szívét visszanyernie. Végül azonban ő is bűnbakként végezte.

Zhao Ziyang [34], meg akarta a KKP-t menteni és támogatta a reform folyamatokat, de sajnos rá sem várt jobb sors.

Tehát, mit tehetnek a KKP vezetői? Ha tényleg meg akarják reformálni a kommunista pártot, akkor az a KKP biztos bukását jelentené; ezáltal az a hatalom, amit a KP ennek az új kormánynak adott volna, automatikusan elvesztené legitimitását. Ha egy gépezetet a saját maga által termelt erővel változtatják meg, akkor az mindenképp eléri valamikor a határát – ezért nem sikerülhet a KKP megreformálása sem.

Ha a pártvezetők mind rossz emberekké váltak, akkor tudta volna kiterjeszteni a KKP a forradalmat? Gyakran, ha a KKP egyidőben sikerei valamint aljassága csúcán volt, a legrangosabb párttisztviselők elvesztették pozíciójukat, mert gonoszságuk mértéke nem érte el a párt által előírt mértéket. Csak a leggonoszabbak feleltek meg a párt elvárásainak. Számos pártvezető politikai karrierje tragikusan végződött, de a

KKP mindannyiukat túlélte. Azok a KKP vezetők, akik túléltek hivatalukat, nem azok voltak, akik befolyásolni tudták a pártot, hanem azok, akik megértették a párt gonosz szándékát és követték azt. Válságos időkben erősítették a pártot és teljesen feláldozták magukat a pártnak. Nem csoda, hogy a párttagok képesek voltak harcolni az éggel, a földdel és más emberi lények ellen, de soha nem álltak szembe a párttal. Ők csak a párt betanított eszközei, vagy maximum egy szimbiózis, egy kölcsönös túlélésen alapuló kapcsolatuk van a párttal.

A KKP szerint a hibákat mindig csak a pártvezetők maguk követték el, mint például Zhang Guotao [35], vagy a „négyek bandája“ [36]. A párt ítélete Mao Ze-tungról az, hogy 3 hibát követett el és 7 sikert ért el, Deng Xiaoping magáról úgy vélekedett, hogy ő 4 hibát, és 6 sikert ért el – mindenesetre, a párt sose hibázott. Ha a pártnak hibái is voltak, mindig párt volt az, aki kijavíthatta ezeket. Tagjainak azt parancsolta, hogy „nézzenek előre“ és „ne vesződjenek a múlttal“. Sok dolog változhatott meg: a kommunista paradicsomot a szocialista ételkészítés és menedékhely alacsonyabb céljává változtatták át; a marxizmus-leninizmust kicserélték a „három képviselőre“. Az embereknek nem is lenne szabad azon csodálkozniuk, ha a párt támogatná a demokráciát, ha tolerálná a vallásszabadságot, egy éjszaka Jiang Zemin feladná vagy jóvá tenné a Fálun Gong üldöztetését, mert ez csak a hatalom megtartásának érdekében történne. Csak egyetlen dolog van, ami soha nem fog megváltozni: a párt alapvető célja – túlélés és a hatalom és ellenőrzés megtartása.

A KP a párt elméleti alapjait az erőszakból, a terrorból és az elnyomásból kovácsolta. Ebből fejlődött ki a párttudat, a párt legmagasabb elvei, vezetőinek szellemisége és tulajdonképpen a pártmechanizmus egész működési folyamata, valamint tagjainak viselkedési jellege is. A rendszer, a vezetők és a tagok mind asszimilálódtak ezekkel az ötletekkel. A kommunista párt olyan kemény, mint az acél és a fegyelme olyan szilárd, mint a vas. Az összes tag akaratának egységesnek kell lennie, cselekedeteiknek teljesen meg kell felelniük a párt napirendjével.

Utószó

Miért a kommunista pártot választotta a történelem minden más politikai hatalom felett Kínában? Mint tudjuk: a világon két erő, két lehetőség van a választáshoz. Az egyik a régi és gonosz, mely a rosszat és a negatívumot választja. A másik az őszinte és a jóságos, mely a jót és az irgalmasat választja. A kommunista párt a régi hatalmak választása. E döntés alapja az, hogy a KP a világ összes gonoszságát magában foglalja, lehet az kínai vagy külföldi, a múltban vagy a jelenben. Ő a jellemző képviselője a gonosz hatalmaknak. Nagyon tehetséges az emberek jószívűségének kihasználásában, és az evvel való visszaélésben, és így lépésről lépésre megteremtette a mai kapacitást a pusztításra.

Mit akart a kommunista párt avval elérni, hogy ezt terjesztette: „A kommunista párt nélkül nincs új Kína?“ A KKP megalakulása 1921-ben és hatalomra kerülése között 1949-ben, tisztán lehet látni, hogy csalás és vérontás nélkül nem jutott volna hatalomra. A KKP minden más szervezettől abban különbözik a történelemben, hogy Marx és Lenin tanításait saját kénye és kedve szerint használja, minden szándékos cselekedetének ad egy jól hangzó nevet és igazolja ezt a lakosság egy részének a megtévesztésével, felbújtásával és kihasználásával. A mindennapi propaganda különböző módjával egy találó elméletbe öltözteti stratégiáját és politikáját, mellyel örökös hibátlanságát bizonyítja.

A KKP felemelkedése minden elképzelhető gonoszság gyűjtésének a folyamata, és egyetlen egy dicséretre méltó pont sincs a történelmében. A KKP létrejöttének a története pontosan azt mutatta meg nekünk, hogy a KKP hatalmi pozíciójának nincs

semmiféle legitimációja. Nem a kínai nép választotta a KKP-t, hanem a KKP, ez az idegen gonosz szellem, kényszerítette rá a kínai népre a KKP gonoszságát, a csalást, az uszítást, a aszociálitást, a besűgást, a rablást, a harcot, a megsemmisítést és az irányítást.

Jegyzetek

[1] Chen Duxiu (1879-1942) egyik kiemelkedő vezére volt a május 4-i-mozgalomnak, 1919-ben és a KKP első főtitkára volt. A húszas években Chen egy egységes front kialakításáért lépett fel az akkor kormányon levő KMT-vel együtt. Chen csatlakozott Trockij ellenzéki hullámához és később vagy kizárták a KKP-ból, vagy ő visszalépett a pártból. 1932-ben a Kuomintang-hatóság letartóztatta és öt évig börtönbe zárta.

[2] Mao Ce-Tung: Vizsgálati beszámoló a földművesek mozgalmáról Hunan-ban, 1927. március.

[3] „A fehérhajú kislány“ egy kínai népmese egy női hallhatatlanról, aki egy barlangban lakik és természetfeletti képességekkel rendelkezik, amivel az erényt megjutalmazza és a bűnt megbünteti, az igazat támogatja és meggátolja a gonoszt. A „modern“ kínai drámákban, operákban és balettben egy olyan kislánynak írják le őt, akit arra kényszerítenek, hogy egy barlangba meneküljön, miután apját agyonverték, mert tiltakozott az ellen, hogy őt egy nagyúrhoz adja feleségül. Az élelem hiánya miatt lett a kislány haja fehér. „A fehérhajú kislány“ az egyik legismertebb „modern“ drámává vált Kínában és gyűlölködést tejesztett a nagyúrrakkal szemben.

[4] Mao Ce-tung: Vizsgálati beszámoló a földművesek mozgalmáról Hunan-ban, 1927. március.

[5] Mao Ce-tung, beszéde a KKP fennállásának 28. évfordulóján: „A nép demokratikus diktatúrájáról“, 1949. június 30.

[6] Zhou Enlai (1898-1976) volt Mao után a második legfontosabb férfi a KKP történelmében. Vezéregyéniség volt, és 1949-től egészen haláláig a Kínai Népköztársaság miniszterelnöke volt.

[7] Gu Shunzhang (1904-1935) eredetileg a kínai speciális ügynökök rendszerének egyik legmagasabb rangú tagja volt. 1931-ben a Kuomintang letartóztatta és segített a KKP számos ügynökeinek a felfedésében. Mind a nyolc családtagját kivégezték később a „francia engedmény“ ideje alatt Shanghajban.

[8] A KKP és a Kuomintang közötti háború (1946 júniusában) három egymásra következő kampánnyal tüntette ki magát: Liaoxi-Shenyang, Hau-Hai és Beiping-Tianjing, melyek után megdöntötte a KKP a Kuomintang uralmát. Ezután következett a Kínai Népköztársaság megalakulása 1949. október 1-én.

[9] Chiang Kai-shek-et (1887-1975), Jiang Jieshi-nek is nevezik. Katonai és politikai vezére volt a Kuomintang-nak Sun Yat-sens halála után. Az északi hadjárat sikeres végrehajtása után 1928-ban Chiang egy nemzeti kormányt állított fel és a következő húsz évben a kommunista hatalomátvétel veszélye ellen harcol. Chiang Kai-shek a KKP elleni veresége után 1949-ben elmenekül, és még 26 évig volt államelnöke Kínai Köztársaságnak Tajvanban.

[10] Hu Zongnan (1896-1962) Xiaofeng kerületből, Zhejiang tartományból, az 1945-1949-es polgárháború ideje alatt a Kuomintang délnyugati hadseregének a főparancsnoka. 1950 márciusában Tajvanba menekült.

[11] Mao Ce-Tung: Vizsgálati beszámoló a földművesek mozgalmáról Hunan-ban, 1927. március.

[12] Mao Ce-Tung: Vizsgálati beszámoló a földművesek mozgalmáról Hunan-ban, 1927. március.

[13] Amint a KKP megkezdte a földek megreformálását, beosztotta az embereket kategóriákra. A kilencedik kategóriához tartoztak az osztályellenségek, ezek az értelmiségiek mellett a földtulajdonosok, a reakciósök és a besugók stb. voltak.

[14] Sima Qian verséből, aki a nyugati Han dinasztia történésze és tudósa volt. Híres versében ez áll: „Mindenkinek meg kell egyszer halni; vagy nagyobb tiszteletben hal meg, mint a Taishan vagy könnyebben, mint egy toll.“ Taishan Kína egyik legismertebb hegyei közé tartozik.

[15] Yang Koisong: Barátság és ellenségeskedés Mao és Moszkva között, (kínaiul) http://www.yangkuisong.net/ztlw/wjsyj/000123_6.htm#_ftn36

[16] Chiang Kai-shek 1925-1928 között hadjáratot indított a nemzeti forradalmi hadsereg (a helyi hadsereg) ellen Közép- és Észak-Kínában, hogy a nemzeti egységet visszaállítsa. Az északi hadjárat idején a KKP a Kuomintanggal szövetséget kötött.

[17] Nemzeti Forradalom: Sun Yat-sen halála (1866-1925) a „Nemzeti forradalom“ kikiáltásához vezetett Chiang Kai-shek alatt (1877-1925) Kína nemzeti egységének helyreállításához. A Nemzeti forradalomnak 1928-ban lett vége, Chiang Kai-shek csapatainak bevonulásával Pekingbe.

[18] Sun Yat-sen (1866-1925), forradalmi vezér és államfő, a Kuomintang alapítója és első átmeneti elnöke a Kínai Köztársaságnak. A Kínai Népköztársaságban, mint a Kínai Köztársaságban Tajvanon, őt a modern Kína megalapítójaként tisztelik.

[19] A KMT által ellenőrzött nemzeti forradalmi hadsereg volt a Kínai Köztársaság Nemzeti Hadserege. A KKP és a KMT szövetsége alatt voltak a KKP tagjai közül olyanok, akik beléptek ebbe a szövetségbe.

[20] 1927. április 12-én kezdte el a KMT Chiang Kai-shek uralma alatt a KKP elleni hadműveletet Shanghajban és más városokban. 5.000-6.000 tagját fogták el a KKP-nek, és 1927 végéig sokat közülük meg is öltek Shanghajban.

[21] Mao Ce-Tung: Vizsgálati beszámoló a földművesek mozgalmáról Hunan-ban, 1927. március.

[22] Mao Ce-tung: A japán imperializmus elleni harc taktikájáról, 1935. december 27.

[23] A vörös a kommunista párt színe, és fehér pedig a Kuomintang színe.

[24] Lin Bao (1907-1971), a KKP egyik legfontosabb vezére volt, Mao Ce-tung alatt szolgált a kínai politiroda tagjaként, majd a pártfőtítkár helyetteseként (1958) és honvédelmi miniszterként (1959). Lin-t gyakran a nagy kínai kulturális forradalom

építészének tekintik. 1966-ban Lin-t Mao követőjének választották ki, de 1970-ben újra leválasztották e tisztségéből. Amint Lin előrelátja bukását, beszámolóik alapján államcsíny kísérletében vett részt. Miután tervére fény derült, a Szovjetunióba menekült. Azonban a repülő, amivel megpróbált elmenekülni, lezuhant Belső-Mongólia fölött és életét vesztette.

[25] Qu Qiubai (1899-1935) volt a KKP első vezére és egy baloldali író volt. 1935. február 23-án a KMT elfogta és még az év június 18-án meghalt.

[26] A „Három képviselő” elméletét először Jiang Zemin említette a 2000 februári beszédében. A doktrína szerint a pártnak mindig a leghaladóbb szellemű termelési erőket, a kultúrában az élenjáró erőket és a kínai népesség többségét kell képviselnie.

[27] A Demokratikus Forradalom a Xinghai Forradalommal kezdődik 1911-ben Sun Yat-sen vezetésével.

[28] 1957-ben Mao Ce-tung meghirdette a „Hagyjál száz virágot nyílani és száz gondolkodó iskolát egymással versenyezni” politikát, melyben a szabad vélemény kinyilvánításhoz és a párt iránti kritika kifejezésére hívott fel. Azokat, akik kimondták véleményüket, pár hónappal később jobboldaliaként üldözték. Mao személyesen azt mondta e kampányra: „Hogyan foghatjuk meg a kígyókat, ha nem csalogatjuk ki a rejtekhelyükről”.

[29] Az ideológiai tisztogatás kampányának idején 1942-ben, Wang Shiwei a marxista-leninista akadémián Yenan-ban írt egy cikk sorozatot, „Vad liliomok” címmel, ezekben az írásokban a káderek közötti jelenségeket kritizálta. Ezért a tettéért ellenforradalmárnak és a KMT kémjének bélyegezték meg, 1947 márciusában meggyilkolták.

[30] Pu-yi, a Mandzsuri Aisin Gioro kínai megfelelője (1906-1967), Kína utolsó császára (1908-1912), Hsuan T'ung név alatt uralkodott. Leköszönése után az új köztársasági kormány magas állami nyugdíjat adott neki és engedélyezte 1924-ig hogy Peking, Tiltott városában lakjon. 1925 után a Japán engedmény alatt pedig Tianjinben lakhatott. 1934-ben K'ang Te név alatt uralkodott, mint a japán bábálla császára Mandzsuko vagy Mandzsurei. 1945-ben az oroszok elfogták és rabotként tartották. 1946-ban beismerte a tokiói háborús bűnösök törvényszékén, hogy ő nem a mandzsuri függetlenség keretében, hanem a japánok eszközeként, tehát nem önkéntesen cselekedett. 1950-ben átadták a kínai kommunistáknak és ott fogva tartották, míg Mao amnesztiában nem részesítette.

[31] Qu Qiubai: Egy pár felesleges szó, 1935. május 23.

[32] Wang Ming (1904-1974), a KKP Központi Bizottságának a politikai irodájának tagja volt, 1932 és 1937 között a KKP-t képviseli Moszkvában. Visszatérése után 1942-ben mint ún. dogmatikust keményen megtámadják, a pártigazodás kampányának keretén belül. Miután 1956-ban Wang Ming újra a KKP Központi Bizottságába kerül, a kulturális forradalom alatt Moszkvába menekül.

[33] Hu Yaobang (1915-1989) a KKP államtitkára 1981 és 1987 között. 1989 áprilisi halála vezetett az egyetemisták tiltakozó akciójához a Mennyei Béke terén.

[34] Zhao Ziyang (1919-2005) a Kínai Népköztársaság miniszterelnöke volt 1980 és 1987 között, valamint a KKP főtitkára 1987 és 1989 között. Az 1989. június 4-i

mészárlás előtt Zhao a Mennyei béke terén tiltakozó egyetemistákhoz beszélt, hogy meggyőzze őket arról, hogy fejezzék be tiltakozásukat, mielőtt túl késő lenne. A tiltakozás leverése után, Zhao-nak minden tisztségéről le kellett mondania, és mivel szimpatizálását fejezte ki a tiltakozó egyetemistákkal, haláláig házi őrizet alá lett állítva.

[35] Zhang Guotao (1897-1979), a KKP alapító tagja, aki a Hosszú Menetelés idején Zhu De-vel együtt a vörös hadsereg nyugati ágát vezette. Később a Kuomintanghoz szökött át.

[36] A „négyek bandáját” Mao Ce-tung felesége Jiang Qing (1913-1991), a sanghaji propaganda osztály tisztviselője, Zhang Chunqiao (1917-1991), az irodalmi kritikus Yao Wenyuan (1931-) és a sanghaji biztonsági őr, Wang Hongwen (1935-1992) alapították. Hatalmuk a kulturális forradalom (1966-1976) alatt nőtt meg és az 1970-es években uralták a kínai politikát.